

de Private. Men at ville gjøre det her omhandlede rent private Forhold mellem Mand og Mand til Gjenstand for en Kommunes Vedtægt, forekommer mig derimod vilde være at gjøre den kommunale Vedtægt til et Pulterkammer, hvor man henlagde alle saadanne Sager, som man ikke kunde finde anden Plads for. Jeg ønsker — og jeg beder bemærket, at det er første Gang, hvor der foreligger Spørgsmaal om noget Saadant —, at man ikke nu vil begynde paa at sætte ind i Vedtægterne Alt, hvad man, som sagt, ikke tror at kunne finde noget andet passende Sted til i Verden. Jeg skal nu derhos heller ikke negte, at ogsaa den Betragtning har nogen Betydning for mig, at, medens man for Kjøbenhavns Vedkommende finder det rigtig at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse for at vedtage visse bestemte Regler med Hensyn til Segn osv., vil man derimod for Kjøbstædernes Vedkommende, for at bruge et populært Udtryk, ganske flot lade dem, hvis de ogsaa maatte have Brug for nogle af disse Bestemmelser, forhandle derom med Indenrigsministeren og derefter optage, hvad de kunne bruge, med Udeladelse af det Dvrigt. Dette synes mig at være en lidet passende Maade at afgjøre disse Spørgsmaal paa for Kjøbstædernes Vedkommende, saalænge der for de aldeles analoge Tilfælde i Kjøbenhavn udføres Lovgivningsmagts Mellemkomst, og gives faste bestemte Regler, saaledes som de, vi her staa i Begreb med at vedtage. Jeg maa derfor for mit Vedkommende finde, at medens det vil være rigtig at vedtage Indenrigsministerens Forslag, er der mange baade formelle og reelle Grunde, der gjøre det Forslag, der foreligger fra Udvalgets Side aldeles uimodtageligt.

Teszen: Det ligger mig ganske vist ikke meget paa Sinde, hvad enten det ene eller andet af de foreliggende Forslag bliver vedtaget, idet jeg tror, at hvert især af dem vil kunne gjøre den Nytte, der tilsigtes derved.

Naar jeg har taget Ordet, er det dels, fordi jeg, da jeg ved 2den Behandling talte imod at udvide disse Bestemmelser i Segnsloven for Kjøbenhavn til at gjælde for Kjøbstæderne, tror at skyde at sige, at jeg under den Form, hvorunder Sagen nu er fremkommen, vilde anse det for heldigt, om et af disse Forslag blev vedtaget. Jeg skulde helst ønske, at Udvalgets Forslag maatte blive vedtaget. Jeg erkjender vel, at der i Affattelsen er den formelle Feil, som den ærede Indenrigsminister har fremhævet, idet Forslaget omhandler Kommuner, i hvis Forfatningsbestemmelser ikke indeholdes den for Kjøbstæderne gjældende Bestemmelse om, at de almindelige Forhold, vedkommende den enkelte Kjøbstad, kunne ordnes ved en Vedtægt; men da Loven jo, hvilket af disse Forslag der end vedtages, ikke vil faae sin endelige Afgjørelse her, men jo maa gaa til det andet Thing, vilde den formelle Feil, som der er i Forslaget, kunne rettes der. Jeg sætter Pris paa, at alle de Forhold, som vedkomme de enkelte Kjøbstæder, og som ordnes alene af Hensyn til den enkelte Kjøbstad, findes i den Lov, der under Navn af Vedtægt gjælder for den enkelte Kjøbstad. Jeg anser ingenlunde den Vedtægt, som en Kjøbstad saaledes har, for et Pulterkammer, hvori Alt kan kastes hen, som man ellers ikke kan finde Plads til. En saadan Betegnelse forekommer mig at være ganske urigtig ogsaa af den Grund, at det ikke afhænger af Kjøbstæderne selv, hvad der maa findes i disse Vedtægter, men meget mere af Regjeringen. Der er desuden Afkilligt, som det forekommer mig, at den ærede sidste Taler ved sin Argumentation har overset. Den Fortolkning, af Bestemmelsen i Lov af 26de Mai 1868, som han gjorde gjældende, og hvorefter der i Vedtægten kun skulde kunne optages saadanne Bestemmelser, som vedkom Kommunernes økonomiske Styrelse, altsaa saadanne, som faae Indflydelse paa Kommunens Indtægter og Udgifter, er ingenlunde rigtig. (**Tobiesen:** Maa jeg bede om Ordet!) Jeg vil bede det